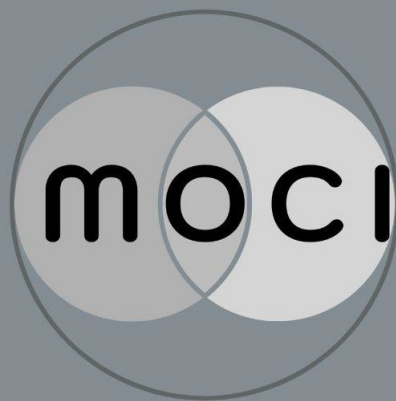

Poutníci na mostě

By James Mahu | E1 : S1

MOCI.life

Poutníci na mostě

S1 : E1

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „Travelers on a Bridge“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

Poutníci na mostě

S1 : E1

Mladý muž krácel po cestě vinoucí se vysoko v horách. Blížil se k postarší ženě, která putovala opačným směrem. Když se míjeli na mostě, každý na své straně cesty, muž se zeptal ženy: „Promiňte madam, je ta cesta tam dál snadnější, nebo obtížnější?“

Žena se odmlčela. „Chcete abych vám zodpověděla tuto otázku, nebo raději otázku, kterou *skutečně* řešíte?“

Poutník se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Jestliže jste tak moudrá, tak se rozhodněte sama, ale řekněte mi: Jakou otázku *skutečně* řeším a jak to víte?“

„Všichni řešíme stejnou otázku,“ řekla, „to je důvod, proč to vím. Jen používáme různá slova.“

„Jaká je tedy ta otázka?“

„Kdo jsem?“ odpověděla rychle s mírným pokrčením ramen, jako by to bylo zřejmé.

„Říkala jste, že na ni odpovíte. Takže jaká je odpověď?“

Žena se otočila a šla dál. Ušla asi 20 stop dál po cestě, když muž zakřičel: „Tak jaká je ta odpověď?!“

Zastavila se, otočila a podívala se na muže s velkou péčí a laskavostí. „To nemůžete vědět. Můžete poznat jen záblesky. Jedno přitakání vesmíru. Pocit spojení. Slova relativní pravdy.“ Usmála se. „To je způsob, jak se dozvíte odpověď. Je to neúplné a nedopsané. Celek zůstává skrytý.“

„Proč?“ zeptal se muž. „Proč je to před námi skryto?“

„Není to tajemství, které by před vámi bylo skrýváno. Je to pro mysl prostě příliš veliké a příliš malé, než aby to poznala. Obývá to všechno. Je to tak jiné, že naše mysl nejsou schopny do toho proniknout.“

„A proč je to tak odlišné?“

„Protože kdyby to bylo stejné, nebylo by to schopné vytvořit *sovereignní* časoprostor, který vám umožňuje zažívat realitu, která je čistě vaše vlastní. Vy jste realitní čočkou ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘.“

Mladý muž na chvíli zavřel oči. „A když bude tato otázka v rámci možností mé mysli pravdivě zodpovězena, budu šťastný?“

„Poznáme-li sami sebe – byť jen matně – jako ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘, naše štěstí je obsaženo v rozsahu dobrodružství, kterým je život před námi, za námi a nyní. Štěstí žije v sebevědomém vyjádření vědomí skrze lidství. Přesto štěstí v našem světě zůstává kolísáním mezi vrcholy a údolím. Vrcholy z pocitů *propojenosti* a údolí z pocitů *oddělenosti*. Ony soupeří o naši pozornost. Náš pocit *propojenosti*, či *oddělenosti* je základem duality, ze kterého vzchází všechny další duality.“

„Dualita je jen dvěma věcmi?“ opáčil mladý muž s údivem. „Je jen *propojeností* a *odděleností*?“

Moudrá žena zvedla dva prsty na znamení míru. „To jsou přece dvě věci, ne? Tedy dualita.“

„Ale vy říkáte, že všechny ostatní duality vznikají z těchto dvou zdrojů?“

„To nejsou zdroje,“ řekla, „to jsou následky naší volby čemu věřit. Buďto věříme v *propojenost*, nebo věříme v *oddělenost*. Většina lidí váhá a věří v obojí, a proto zažívají a vyjadřují obojí.“

„Ale proč si prostě nevybereme propojenost a nevěříme v ní, když nás činí šťastné?“

Žena se usmála. „Cesta dál před vámi je snazší.“ Pokývala hlavou na způsob požehnání a pak se otočila a začala odcházet pryč.

Mladý muž nechtěl ztratit přístup k tak moudré osobě, a tak se za ní rozběhl. „Prosím, prosím, zastavte se na okamžik, mám ještě další otázky.“

Ale ona kráčela dál. „Tak pojd'te se mnou.“

Mladý muž se podíval na cestu oběma směry. Tam, kam ona kráčela, už byl. Nechtěl se vracet zpátky tam, kde začal. „Půjdu s vámi, jen abych vám mohl položit ještě jednu, nebo dvě otázky. Bude to tak v pořádku?“

Kývla a mladý muž zrychlil krok, aby mohl kráčet vedle ní.

„Jaká je vaše první otázka?“ zeptala se.

Řídký horský vzduch způsobil, že mladý muž chvíli zápasil o svůj dech. „Proč si prostě nevybereme propojenost?“

Žena se zadívala dopředu, oči upřené na vzdálený horizont. „Protože přítomnost oddělenosti je základem lidskosti. Přežití je oddělenost. Přežití je základem každého druhu; bez něj by nemohl existovat. K tomu jsme stále vzděláváni. Znovu a znovu, stále dokola. Vědomě vnímáme stovky, ne-li tisíce takových okamžiků každý den. Podvědomě to vnímáme téměř nepřetržitě. Oddělenost je přednastavená čočka, skrze kterou lidstvo nahlíží do reality.“

„Abychom přešli z oddělenosti do propojenosti, potřebujeme důkaz. Chceme vidět důkaz a potvrzení, že jsme propojeni – nejenom mezi námi, lidmi, ale s veškerým životem ve všech formách a časoprostorech, ve všech světech uvnitř vesmíru.“

Zachechtala se sama pro sebe a podivila se nad rozsahem svých slov.

„Proč potřebujeme důkaz?“ zeptal se muž a zamžoural přitom očima, jako by se ztratil v hlubokém přemýšlení.

„Protože žijeme v oddělenosti a ta je pro nás domovem. Chce-li po nás někdo, abychom opustili domov, musíme pro to mít dobrý důvod. Důkaz je tím dobrým důvodem.“

„Ale jak dokážete, že všechno život je propojený?“

„To je vaše třetí otázka,“ poukázala správně žena.

„Všiml jsem si...“ řekl s úsměvem a také si povšiml že nespěchá, aby se otočil zpět.

„Mysl a srdce,“ promluvila, „jsou v našem světě partnery prvního stupně. Podporují se navzájem v rovnosti, která vzchází z ohně logiky. Nikdo nemusí vzdělávat mysl a srdce k partnerství. Oni znají svůj základní účel. Nicméně oddělenost je v tomto světě tak silná, že činí tuto jasně logickou věc nejasnou.“

„Jak je tedy možné, že u některých je to zřejmé a u jiných ne?“

„Experimentujeme. Není to tak, že někteří ještě nenalezli svou *rovnováhu*. Je to tak, že preferují *nerovnováhu*. Jeví se jim jako úrodnější oblast pro jejich proces učení, zájmů či projevů. A samozřejmě někteří se v tom ztratí. Jak jsem již řekla dříve, jsme zde, abychom se vyvíjeli, a to se děje prostřednictvím experimentování. Proto byla oblast svobodné vůle promíchána se *sovereignními* realitami. Tak můžeme experimentovat.“

„... Jaký je tedy ten důkaz?“ zeptal se letmo.

„Většina lidí věří, že jsou duchovní, protože dají na nějakou knihu nebo učitele. Když slova dorazí do veřejné sféry, jsou náchylná k různým interpretacím a záměrným vzorům; tím jsou připoutána k základům oddělenosti.“

„Takže vy říkáte, že si myslíme, že můžeme opustit *oddělenost* skrze duchovní či náboženskou stezku, ale to nás přitom nevyhnutelně vede zpět do oddělenosti?“

„Ztratila jsem se ve sledování počtu vašich otázek,“ řekla, „a tak vám připomínám, že každý krok, který kráčíte se mnou, zvětšuje vzdálenost od vašeho původního směru.“

Muž mávl pravou rukou. „Chápu, ale nemůžu odejít, když se mi takové otázky honí hlavou. Prosím, pokračujte.“

„Je to všechno součástí hnutí experimentování-k-evoluci, kterého se všichni účastníme, ať si to uvědomujeme, či nikoliv. Nicméně ten důkaz,“ zvedla pro zdůraznění svůj ukazovák, „není nalezen. Nikdy. Dokud ho nevidí všichni, nevidí ho nikdo. Někteří vidí jeho ozvěny z budoucnosti. Můžou cítit tuto realitu *propojenosti* a vnímat její přítomnost, ale to není důkaz. To je jen faseta experimentování a expanze. Nic víc.“

„A co věda? Není ona schopna přinést důkaz?“

„Být něčeho schopný není to samé jako dosáhnout toho. Mít schopnost dokázat něco vědecky v realitě, která je pro naše mysli nepoznatelná, je paradoxem. Věda je pouhým světýlkem, které obklopuje naprostá temnota a tento světelný paprsek se šíří jen jedním směrem. Nehledě na to, jak moc je světlo rozptýlené, nestačí to na dokázání něčeho tak odlišného od *oddělenosti*, jako je *propojenost*.“

„Tak co tedy?“

„Časoprostor.“

„Časoprostor?“ zeptal se mladý poutník v pochybách, že pochopil byť jen fragment toho, co tím myslí.

„Realita je odlišná pro každou životní formu. Souhlasíte?“ zeptala se.

„Myslím, že ano...“

„Vezmu to jako *ano*.“ Usmála se.

„Časoprostor je okamžik času zažívaný na určitém místě. Okamžik uvědomění je nevyhnutelný, protože je tím, čím jsme. Toto vyvíjející se, úplné ‚*vědomí jednoho, mnohých a všech*‘ není něčím,

co je vynalezeno v časoprostoru; *je to něco, čím jsme*. To, co děláme, je, že se rozpomínáme a nalézáme způsoby, jak to *ztělesnit*. A s každým *ztělesněním*, které vytvoříme, urychlujeme časoprostor; vyvíjíme zdroj, kterým sami jsme. To je náš důkaz: naše *ztělesnění*; nikoliv to, co se nám děje a nikoliv to, co se dá jakkoliv změřit.“

Mladý muž se zastavil a sundal si botu. „Doufám, že mi to odpustíte, ale potřebuji se posadit tady na ten kámen a vyndat si z boty kamínek. Bude to trvat jen chvíli.“

Žena se odmlčela a přikývla. „Počkám.“

„Co jsou ta *ztělesnění*?“ zeptal se, jak šel ke kameni a sedal si na něj.

„To jsou věci, které tvoříte skrze experimentování.“

„A co když nejsem vědec, umělec ani řemeslník?“ Zavázal si botu a šel zpátky k ženě.

„Pohled do očí je *ztělesnění*,“ odpověděla. „Tón hlasu je *ztělesnění*. Neřízená láska je *ztělesnění*. Jemný dotek ruky je *ztělesnění*. Zmírnění bolesti je *ztělesnění*. Vyřčená slova jsou *ztělesnění*. Není to omezeno jen pro zvláštní talenty.“

„Takže teď mlhavě vím, kdo jsem. A vím, jak se tím stát ještě více. Také chápu, proč jsem ochotný to dělat...“ Začal zpomalovat, jako by se hluboce zamýšlel, až se nakonec úplně zastavil a podíval se na ženu, která se mezitím zastavila a otočila se na něj.

„Jediná otázka, která zůstává v mé mysli a srdci je, jak to budu sdílet?“

„To se sdílí samo.“ Žena se usmála jako někdo, kdo sděluje dlouho střežené tajemství.

„Jak?“

„Vaše *ztělesnění*, ty věci, které vytváříte v realitě, ty vibrují a tyto vibrace se sdílí.“

„Ale co sdílí?“ Přišel blíže k ženě.

„Sdílí sami sebe.“

„Ale to jste už říkala.“

„Položil jste tu otázku dvakrát, tak jsem dvakrát odpověděla.“

„Dobře, máte pravdu,“ řekl a mával rukou ve vzduchu. „Jak přesně naše *ztělesnění* sdílí sama sebe? A jak to, že to není narušení svobodné vůle?“

„Svobodná vůle se vztahuje k jedinci, nikoliv k jevišti, na kterém jedinec hraje svou roli. Jeviště je živá vibrační polévka smíchaná z dynamického vesmíru, naší planety, našeho místa, našeho času

a našeho druhu. To je naše jeviště, na kterém experimentujeme, jak se vyvinout jako *sovereignní* vyjádření ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. *Ztělesnění* našeho druhu v celém časoprostoru můžou být cítěna a dokonce mlhavě chápána. Jsou sdílená a vám je ponechána volba, se kterými z nich budete rezonovat. Ta, kterým věříte, vám pak budou sloužit.“

„Neřekla jste právě, že můžeme cítit a chápat *ztělesnění* z budoucnosti? Řekla jste, že v *celém časoprostoru*.“

Přikývla. „Když je *ztělesnění* vytvořeno, vibruje. Tato vibrace je formou energie. Energie cestuje. Ta není v ničem obsažena. To z důvodu, že časoprostor je pole. Všechny body jsou spojeny do tohoto pole. Dnešní *ztělesnění* může ovlivnit to včerejší a to zítřejší. Není obsaženo v čase a to z důvodu, že je energií.“

Muž trochu naklonil hlavu. „Říkáte, že když se podívám s laskavostí na cizince, jako jste třeba vy, tak že... že... že tento jednoduchý pohled má energii a že tato energie nějak skončí v poli propojenosti, které... které se natahuje přes celý čas. To je to, co říkáte?“

„My jsme životní formy vytvářející energii. Ano, přesně to děláme.“ Žena pro zdůraznění pokývala hlavou. „Vytváříme energii a ukládáme ji do kolektivního pole, kterým je všečen život propojený. Jak to, že je to tak těžké pochopit? Je to skutečně věda.“

„Ale to přináší obrovské množství zodpovědnosti, jestli je to pravda,“ konstatoval muž.

„Přinášíme do tohoto sdíleného pole naše základní víry. Tyto víry pronikají všemi *ztělesněními*. Jestliže naše základní víry vyrůstají z *oddělenosti*, tak živíme pole oddělenosti. Jestliže vyrůstají z *propojenosti*, tak posilujeme pole propojenosti. Je to opravdu tak jednoduché. A co se týká vašeho komentáře ohledně zodpovědnosti, není to snad pocta a nikoliv zodpovědnost?“

„Jak to myslíte, *pocta*?“

„Jsme v pozici, že můžeme vytvářet energii, která buď staví *propojenost* všeho života, nebo stavíme větší pocit *oddělenosti*. Jsme poctěni tím, že je nám dána možnost volby a že můžeme tvořit uvnitř časoprostoru.“ Natáhla ruku a dotkla se mužova ramene. „Jsme řemeslníky, kteří navrhují svůj život v časoprostoru podle své vlastní volby. Jakou větší *poctu* by mohl zdroj poskytnout svému stvoření?“

„Dobrá, nejsem si jist, jestli tomu všemu rozumím, ale jak je to s bolestí a utrpením? Jak se může člověk dívat na tyto věci jako na znamení *pocty* a ne jako na donucovací praktiky krutého vesmíru?“

Žena ukázala na hvězdu Večernici. „Ta první hvězda je vlastně planeta – Venuše. Vidíte ji tam?“

Muž sledoval její nataženou ruku a zamžoural očima. „Sotva, ale ano, myslím, že ano.“

„Dobře, tak to je *pocta* moci to vidět. Vidění je samo o sobě *ztělesnění*. Sdílení je rezonance. Pozorování je věčné. Právě jsme společně vytvořili energii a tato energie je přidána do pole. A někde v budoucnosti bude tato energie někým nebo něčím procítěna. A někde v minulosti se možná někdo zeptá, jestli ta první hvězda je opravdu planeta. Chápete?“

Zakroutil hlavou. „Ne...“

Žena se náhle úplně zastavila. Muž ji následoval a s rukama za zády ji s očekáváním sledoval.

„Uvnitř tebe je svět.“ Ukázala na jeho srdce. „Ty jsi tím světem; to není svět, který tě obklopuje. Ty jsi přímo tímto světem. A ten svět je součástí pole, které je všepromikající. A to *všechno* jsme vyvíjející se *my*. Bolest a utrpení jsou *ztělesnění* oddělenosti. Vstoupí do tvého světa a když se to stane, ty se rozhodneš, zda je pozveš dál, nebo zdvořile odmítneš jejich účinky a místo toho vytvoříš *ztělesnění* propojenosti. Ty jsi světem uvnitř tebe a světem kolem tebe. Tyto světy jsou jedním.“

Ti dva se dali znovu do chůze, jako by byli řízeni jedinou myslí. „Víš, já ale stále nechápu, jak jsou srdce a mysl *partnery*. Jak se to dělá – mám na mysli vytvoření *partnerství* mezi nimi?“

Žena hleděla před sebe nezlomným pohledem. „Jestliže mají srdce a mysl ve tvém světě stejnou hodnotu, neodvratně tě vedou ke *ztělesněním*, která mají vibraci, tón, pocit, vnitřní citlivost, která činí lásku důležitější, než jakýkoliv jiný výsledek. To rozhodujeme my sami. Budou srdce a mysl *partnery*, nebo soupeři? Budou *partnery*, nebo existencialisté na oddělených ostrovech? Jestli budou *partnery*, nebo soupeři, to záleží na momentální situaci.“

Muž se zasmál. „Pokud se rozhoduji, musím vědět, že dělám volbu. Jinak nejde o rozhodování, ale pouze slepé následování toho, co je mi řečeno.“

Moudrá žena se usmála a zůstala potichu. Jemně při tom pokývala hlavou.

Muž se otočil směrem, kterým kráčel předtím, než potkal ženu. Bylo to vlastně jen několik kroků a jeho život se teď změnil. Vnímал věci odlišně, tak odlišně, že ho to děsilo. Slunce zapadalo a oni kráčeli do něj, až začalo zapadat za drsnou horskou skálu.

„Co když to je všechno sen?“ zeptal se náhle. „Možná neexistuje žádná dualita. Žádná propojenost. Pokud nemáme důkaz, může to být prostě jen iluze – něco, co jsme si vymysleli, aby všechen ten mechanický chaos vypadal přijatelněji.“

„Jak jsem již řekla, existuje jen jedna dualita: *propojenost a oddělenost*. Jestli existuje to první, existuje i to druhé. Jestli existuje to druhé, existuje i to první.“

„Asi jsem to myslel tak, že obojí je iluze.“

„V tomto kontextu je iluze falešnou vírou. A vlastně se nejedná ani o víru, ani o faleš. My oddělenost *známe*. My víme, že realita každého jedince je odlišná. To je podstata oddělenosti. To je v této realitě faktem. Je to vědecky dokazatelné, že každý zažíváme život odlišně, než jakákoliv jiná životní forma ve vesmíru. A jestliže je toto pravdou, což je, tak jsme také propojeni, protože i protiklad musí být pravdou.“

„A tato forma logiky existovala vždy. Člověk ani nepotřebuje zažívat nějaký zvláštní emocionální akord, aby viděl, že jsme všichni vzájemně propojeni. *Je to čistá logika*. Nicméně pokud se jedná o logiku takové mysli, která je v partnerství s emoční frekvencí ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘, což je ta část tebe, která sídlí v srdci, pak je propojenost zřejmá jak srdci, tak mysli.“

„Tím se začíná partnerství.“ Žena sepjala ruce, jako kdyby se chtěla modlit.

„Ale oddělenost je jednoduché dokázat,“ podotkl muž. „Stačí jen... jen... jen se podívat kolem. Naproti tomu stav propojenosti, ten kolem sebe nevidím.“

„Aha... tak jsme na to přišli.“ Řekla moudrá žena.

„Na co?“

„Na to, že ty si myslíš, že to není vidět, nebo že je to před tebou skryté nebo utajené, nebo že jsi na to špatně připravený, nebo prostě sto dalších důvodů, proč nemůžeš vidět naši vzájemnou propojenost. Řeknu ti jedno tajemství.“ Odmlčela se.

Muž se naklonil blíže k ženě. „Jaké?“ zašeptal.

„Obojí je přítomno stejně.“ Naklonila se symetricky k němu a mrkla okem. „Dualita. Jeden potřebuje smysly těla; druhý potřebuje smysly *představivosti*.“

„*Představivosti!*!“ Muž při tom slovu ucukl, jako by mělo špatnou příchut’.

Pak začal pokyvvovat hlavou tam a zpět a žena ho při tom sledovala. Její oči se leskly pochopením.

„*Oddělenost* je věda a *propojenost* je... představivost?“ zakřičel hlasitěji, než očekával. „Jak můžeš předpokládat, že lidé přestěhují svůj domov ze světa vědy do světa imaginace?“

Žena pokývala hlavou směrem, kterým chtěla jít. „*Imaginace* je prostě pocit naší cesty do *nepoznaného* a příležitostné hledání dveří do *nepoznatelného*. Věda shromažďuje a pojmenovává to, co je zřejmé a pak tomu přiřazuje nějaký účel a vzájemné vztahy. Tím, že věda používá matematiku a měřící nástroje všeho druhu, buduje katalog naší reality, na kterém se shodneme a na základě této shody se pak dále vyvíjíme. Ale bezpochyby je to tak, že věda je vědou oddělenosti.“

„Takže neexistuje žádná věda propojenosti? Dualita se rozpadá?“

Ti dva lidé kráčeli opět spolu bok po boku. Ona ukázala do slunce, které bylo nízko na obloze západním směrem, kam kráčeli. „Podívej se na to sluneční těleso. Můžeš se na něj podívat pohledem vědy, nebo představivosti. Věda ti sdělí fakta o slunci. Imaginace ti sdělí všechno o významu slunce ve tvém životě přímo v tomto okamžiku. Řekne ti o jeho hřejivosti, o jeho žluto-oranžových paprscích a dmoucím se obvodu, který se setkává s hustotou naší atmosféry. Představivost nepoužívá žádné měření. Skrz naše myšlenky a ústa neprojde ani jediné číslo.“

„Ale věda je... pravdivá. Imaginace... je subjektivní.“

„Ach, ale co je pravda pro všechny, není pravda pro jedince. A co je pravda pro jedince, není pravda pro všechny. Proto věda vysvětluje to první a imaginace to druhé. Možná za sto let věda dokáže, že to pole existuje, že jsme propojeni, a proto jsme jediným bytím, jediným vědomím. Možná dokáže, že jsme vyvíjející se vědomí, které se manifestuje v časoprostoru, a které je vybavené pamětí našeho zdroje, a které jako jeden pomalu začíná chápat, že jsme *tímto* zdrojem.“

Usmála se a otočila se na něj. „Dnes však věda ještě neodhrnula závoj ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. Takže zůstává jen možnost. Použijeme tedy naši *imaginaci*, abychom to vnímali, nebo zůstaneme v říši oddělenosti s hlavami skloněnými nad knihami a ušima nasměrovanými na vnějšího učitele? Svobodná vůle...“

Zastavila se a otočila opačným směrem, ukazující tam, odkud přišli. „Ta cesta na tebe čeká. Vlastně tě vábí. Přitahuje tě. Necítíš to?“

„... Ano.“

Pak ti dva lidé dlouhou dobu sledovali západ slunce. Nakonec to byl muž, který přinesl do jejich světa zvuk. „Na tom partnerství srdce a myslí je něco, co mě přitahuje, ale nerozumím tomu proč...“

Usmála se. „Takové životní formy, u nichž srdce a mysl nejsou v partnerství, jsou náchylnější k víře v oddělenost. Jejich tělo, ego a podvědomí budou mít tendenci tíhnout k víře a následování buď srdce, nebo myslí, čímž se rovnováha mezi nimi stává ještě chatrnější.“

„Proč jsou srdce a mysl tak důležitými partnery? Myslím, že to je důvod, proč to nechápu.“

„Protože to je nejdůležitější partnerství v lidském těle. Žijeme jako lidé, a proto máme zodpovědnost spojit své srdce a mysl do něčeho smysluplného, co představuje symbol naší víry ve vzájemnou propojenost. Toto spojení je tím, co umožňuje *ztělesněním*, která vytváříme, nést vibraci *propojenosti*. A toto spojení je před-lidsky zásadní. Není nikým vlastněno. Vždy bude a vždy bylo *sovereignním* zážitkem, jak smíchat srdce a mysl za účelem *ztělesnění propojenosti* v časoprostoru.“

„Ztělesnění, která vzcházejí z jedince, nesou vibraci,“ pokračovala. „Všechno všude dělá *jednu* věc: vibruje to. Jestliže srdce a mysl *sovereigna* nejsou v partnerství, pak budou jím vytvořená ztělesnění nést vibraci oddělenosti. A opačně, srdce a mysl, které byly smíchány se záměrem pochopení naší propojenosti se životem, tak jejich ztělesnění můžou nést vibraci propojenosti. Toto je atraktor (přitahovatel), který nás táhne k vývoji, expanzi, k obnovování a broušení našeho pochopení.“

„Jak to můžeme udělat?“

„Dech.“

„Nechápu...“ řekl tiše pro sebe.

„Když nadechujeme, představujeme si spojení se vším životem – životem tak rozsáhlým, jak jen to naší představivosti dovolíme. Naši propojenost nemůžeme překročit. Nemůžeme to prostě přehnat. Nemůžeme ji udělat přesprávilně velkou.“ Zasmála se pro sebe jako někdo, kdo si náhle vzpomněl na něco, co je cenné a zároveň nedocenené.

„Když vydechujeme, prociťujeme naše *sovereignní* jáství, jak vstupuje do těchto životních forem a časoprostorů, které si představujeme. Vstupuje do nás a vystupuje z nás a vše se to odehrává skrze dech.“

„Například, kdybychom žili 80 let, nadechneme se zhruba 670milionkrát. Jakýkoliv z těchto dechů může být vstupní branou do uvědomění propojenosti. A jakmile je vmíchán tento pocit do

celého tvého lidství – do těla, mysli, srdce, ega a podvědomí – pak můžeš ukotvit tento pocit propojenosti i do svého dechu.“

„Naše mysl je nádechem a naše srdce je výdechem. Náš dech je jedinou přítomností, která nás obklopuje. Partnerství mezi srdcem a myslí je obsaženo v našem dechu. Nemusíme o něm přemýšlet. Děje se automaticky. V určitých okamžicích našeho dne můžeme být pozorní, abychom pomohli upevnit metaforu partnerství srdce a mysli a jejich vzájemného propojení, nicméně je to automatické. Naše podvědomí to dokáže, jakmile se naše srdce a mysl spojí v záměru propojenosti.“

„Teď už to chápeš?“ zeptala se.

Muž pokýval na souhlas. „Tak trochu ano... k mému překvapení. Dává to smysl. A chápu způsob, jak to praktikovat skrze můj dech a má *ztělesnění*. Opravdu v této roli teď vnímám *poctu*.“ Jak mluvil, jeho nadšení se stávalo čím dál více zřejmé. „Dokonce už teď chápu, že já jsem mým světem – uvnitř i venku. Vlastně je osvobozující uvažovat o tom tímto způsobem. Že já jsem zdroj i stvoření. Vyvíjející se sovereign uvnitř sovereignního zdroje. Teď už to chápu!“

Zastavila se a znovu ukázala na východ. „Pak se tedy můžeš vrátit na svou cestu.“

„A co když chci zůstat s tebou?“

„Tak ti řeknu, že jsi dočasně... *zmatený*,“ usmála se, když říkala poslední slovo.

„Zmatený v jakém smyslu?“ zeptal se. „Jsi evidentně dobrý učitel. Taková slova jsem nikdy předtím neslyšel, a to jsem toho nastudoval. *Opravdu* hodně.“

„Tak místo toho studuj toto.“ Ukázala na jeho srdce, pak na jeho hlavu a pak šla pryč.

„Ještě jednu poslední otázku, prosím, slibuji,“ žadonil.

Zastavila se a otočila se zdviženým prstem. „Poslední otázka...“

„A co když mou roli nezastanu se ctí? Když mé výtvořiny – má *ztělesnění* – co když nebudou tak ryzí či duchovní či... či nebudou mít správný typ energie?“

„Jaký je náš záměr?“ zeptala se.

Muž se na chvíli zahleděl do svého nitra a hledal za závoji. „Náš záměr... náš záměr je expandovat naše pochopení a praktikovat propojenost,“ odpověděl.

„To je všechno, co potřebujeme.“ Otočila se a pak se zastavila, opětuji muži jeho pohled. „Energie je obsažena v tom záměru. Záměr je vedoucí silou *ztělesnění*. To, jak se *ztělesnění*

manifestují, jak jsou posuzována, jak jsou přijímána, všechny tyto záležitosti ponechej tajemstvím a pokračuj dál.“

Odmlčela se. „Tak, jak se to chystám udělat já. Prostě půjdu dál.“ Pokývala hlavou a zasmála se. Mladý muž v tom uviděl *ztělesnění*. Bylo zalito zlatým světlem. Možná to byly poslední paprsky slunce, ale on si byl docela jist, že ty paprsky vytryskly z jejího nitra.

Kráčel chvíli dál, pak se otočil a sledoval ji, jak ona kráčí dál a stává se menší a menší, až nakonec zmizela úplně, někde mezi vzrůstající vzdáleností a slábnoucím světlem.

Muž pohlédl vzhůru a zašeptal něco do oblohy, která právě odhalovala své tajné drahokamy. Zapnul si kabát a odcházel pryč do noci, pobroukávající si novou melodii, která byla ztělesněním jeho rozpomenutého jáství.

